

DŮM A KOLEMJDOUCÍ

Čím žije a co vzdal: vzdal se člověka, a že jich kolem projde.

Možná vezme na milost dítě, které tudy vede matka do školky a které při zvědavém pohledu vzhůru tak dlouho tahá za esovité klíčky sýkorek, až tohle špinavé únorové svítání rozváže na vítání, prostě umázne jedno písmeno vpálené do mozků těch, co spěchají do práce a musí se vyhýbat, protože chlapeček stojí a snídá.

A on by toho kluka chtěl pozvat dál, tak rád by mu otevřel dveře,

jenže jak nevnímat, že chlapečkové dospějí a místo many začnou požírat Judejské, že si kafe osladí pachem krematorií a kožených kabátů a pak zařvou v soudní síni: Prováděla jste velezrádnou špionáž a lid vás odsuzuje k trestu smrti!

Vzdal se člověka, a že jich tu kolem prošlo.

Nakonec ti, co už neměli na rukou krev, vzali cihly a maltu, zamázli okna i dveře a udělali jej slepým a němým.

Nikoli proto, aby jej snad ušetřili dalšího utrpení, ale proto, aby ho jako zajatce s páskou na očích a přelepenými ústy převezli na břeh nového milénia, do náruče nového otroctví, kde si počká na nové panstvo, které z něj nechá vymlátit paměť a předepíše velkou perspektivu s malou nadějí,

že tomu klukovi, co před tím domem ještě pořád zírá do nebe, brzy začnou přezdívat Bromden, a že právě nasává sílu, aby jednou v jakékoli koupelně v jakémkoli domě tohoto města vyrval vodovodní rozvod nebo aspoň věšák z Ikey a mrštil jím po

všech fotrech narozených kolem roku 1970, co čekají
na zelenou na křižovatce u Botanické,

kterí s rukou na řadicí páce a nohou na plynu
elegantně míjejí ten odbojný dům s bohorovným
úsměvem na všechny strany, a přitom
nepozorovaně polykají vzteklá slova, která jim
z koutků stékají na čerstvě oholenou bradu:

Přežívám, ale je to zlý, čas mě stíhá a já nemám kam
se schovat, jedno z devíti miliard božích hovad ještě
dejhá.